

בון, שמואל ורב חסדא ורבי אלעזר שלשתן אמרו דבר אחד. רב חסדא – אהן דהכא. שמואל – דאמר רבי יסא: עד דאנא תמן, שמעית קל רב יהודה שאל לשמואל: הפריש שקלו ומת? – אמר ליה: יפלו לנדבה. רבי לעזר – מותר עשירית האיפה שלו – רבי יוחנן אמר: יוליכם לים המלח; רבי לעזר אמר: יפלו לנדבה.

הלכה ז (בדפוסים המשנה: המשך הלכה ה; בדפוסים התלמוד: הלכה ה)

משנה

מותר שבויים – לשבויים. מותר שבוי – לאותו שבוי. מותר עניים – לעניים.

אור ל'שרים

שאף מותר שאר קודשי קודשים ייפול לנדבה. - הרי ששלושת האמוראים הללו, רב חסדא (לדעתו של רבי יוסה בירבי בון) ושמואל ורבי לעזר, אמרו דבר אחד, שהמותרות של קודשים ייפלו לנדבה.

עד כאן המקבילה בירושלמי נזיר.

המימרה בעניין הפריש שקלו ומת והמחלוקת בעניין מותר עשירית האיפה נאמרו בירושלמי לעיל ב,ה.

"אמרו דבר אחד" בירושלמי

ביטוי זה מציע קישורים מסוגים שונים בין דברי חכמים. ביטוי זה מציע בדרך כלל קישורים בין דברי תנאים, אף שבהיקריות נדירות מקושרים גם דברי אמוראים (כמו כאן). תמיד מקושרות הדעות של שניים או שלושה חכמים, ואכן בדרך כלל הביטוי הוא "שניהן / שלשתן אמרו דבר אחד". הראשונה מהדעות המצוטטות מופיעה בהקשר המקומי, המשנה המקומית או הסוגיה.

בעקבות הקביעות של "אמרו דבר אחד" באות בדרך כלל מובאות של דברי התנאים או האמוראים המקושרים על ידי הביטוי. הקביעות האלו בדרך כלל אינן אומרות במפורש את נקודת ההשקפה המשותפת המיוחסת לחכמים שדעותיהם מקושרות, ועקב כך אין זה תמיד קל לקבוע במדויק מה נקודת ההשקפה המשותפת באותם קטעים.

☆☆☆

הלכה ז (בדפוסים המשנה: המשך הלכה ה; בדפוסים התלמוד: הלכה ה)

משנה

מותר שבויים – לשבויים – אם גבו מעות לצורך פדיון שבויים, ולאחר שפדו נותר מן המעות הללו, מניחים אותן לפדיון שבויים אחרים. מותר שבוי – לאותו שבוי – אבל אם גבו מעות לפדות בהן שבוי מסוים, מה שנותר

במשנה להלן ד,ד, שמותר נסכים הוא לכלי שרת (מוכרים אותו ועושים מן הכסף כלים למקדש) או לקיץ המזבח (מוכרים אותו וקונים בדמיו עולות לנדבה).

ומציינים: על דעתיה דרבי יוסה בירבי בון – על (לפי) דעתו של רבי יוסה בירבי בון (שמותר נסכיו של נזיר ייפלו לנדבה), שמואל (מגדולי אמוראי בכל בדור הראשון) ורב חסדא ורבי אלעזר (בן פדת, אמורא בדור השני) שלשתן אמרו דבר אחד – אמרו אותו הדבר, ששלושתם יש להם דעה משותפת בעניין מותרות של קודשים, כמבואר להלן. רב חסדא – אהן (ב"שרידי הירושלמי": 'ההיין') דהכא – (החכם) הזה של כאן (שלדעתו של רבי יוסה בירבי בון, רב חסדא, שאמר שמותר לחמו של נזיר יירקב, מודה שמותר נסכיו של נזיר ייפלו לנדבה, שלא אמר רב חסדא את דבריו אלא במותר לחמו של נזיר דווקא). שמואל – דאמר רבי יסא (רבי אסי, אמורא ארץ ישראלי בדור השלישי): עד דאנא תמן – עד שאני שם (בזמן שהייתי בבבל), שמעית קל רב יהודה (מגדולי אמוראי בכל בדור השני) שאל לשמואל: – שמעתי את קול רב יהודה שואל את שמואל: הפריש שקלו ומת (בקטע מגניזת איטליה (קטע אימולה) נוסף: 'מהו') – קודם שמסרו לגזבר, מה עושים בשקל שהפריש? – אמר ליה: – אמר לו (שמואל לרב יהודה): יפלו לנדבה – השקל הולך לשופרות של נדבה. רבי לעזר – מותר עשירית האיפה שלו – של כוהן (מנחת חינוך) או של כוהן גדול (מנחת חביתין), שנותרו לו מעות לאחר שהביא אותה מהן, – רבי יוחנן (גדול אמוראי ארץ ישראל בדור השני) אמר: יוליכם לים המלח – כלומר, הוא צריך לזרוק את המעות שנותרו למקום שאי אפשר להוציאן משם; רבי לעזר אמר: יפלו לנדבה – מותר המעות הולך לשופרות של נדבה. רבי יוחנן סבור, שרק מותר חטאות ואשמות ייפול לנדבה, אבל מותר שאר קודשי קודשים ייאבד, ואילו רבי לעזר סבור,